

Muntanyes maleïdes

Pep Coll

Hi havia una vegada un ferrer que vivia tot sol en una casa. Era tot un tros d'home: corpulent, forçut i més pelut que l'ós. Quan agafava el mall amb les seues manasses, el ferro ja tremolava. Per acabar-ho d'adobar, l'home renegava com un carreter. Tenia la ferreria a l'entrada del poble i no es feia gaire amb els veïns. Sabedors del seu mal geni, la bona gent procurava de no tenir-hi gaires tractes. Però és clar, un dia o altre hi havia d'acudir, si no volien fer anar descalços els animals de peu rodó. Les bèsties també el coneixien, de manera que quan ferrava una mula, la bestiota, com qui diu, no gosava ni respirar.

Un matí va arribar un captaire al poble. Va entrar a la ferreria i, de la porta estant, va demanar una almoïna per l'amor de Déu. El ferrer, que en aquell moment manxava el forn on feia escalfar una ferradura, se'l va mirar del cap fins als peus. El pidolaire semblava un encortador de llops: escassigallat de roba, brut i sense afaitar, amb els peus descalços.

—Té, calça't! I encabat, vés-te'n a péixer, bestiota! —va bramar el ferrer. I va llençar la ferradura bruïent als peus del mendicant.